

Мері Поппінс повертається (скорочено)

Памела Ліндон Треверс

Памела Ліндон Треверс

Мері Поппінс повертається

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

ЗМІЙ

Був ранок. На Вишневій Вуличці відчиняли віконниці. Але ще ніде ніщо не гомоніло, дзвенів тільки дзвінок Морозивника, що возив вулицями свого візка. Ось із-за рогу вийшов Сажотрус і купив собі морозиво. Сажотрус, з'ївши морозиво, подався до будинку Адмірала Бума.

З Будинку №17 почувся крик. Морозивник мерщій повіз туди візка, сподіваючись на заробіток. Містер Бенкс кричав, бо Робертсон Ей наваксував його нового капелюха гуталіном щіткою для взуття. Містер Бенкс попрощався з місіс Бенкс, вхопив портфеля і пішов так швидко, що збив з ніг Морозивника, який з цікавістю слухав, що відбувається.

А місіс Бенкс сказала сама до себе, що тепер у них, відколи Мері Поппінс пішла, усе негаразд. Жінка сіла на сходи, витягла хустинку й заплакала. І, плачучи, вона згадала все, що сталося, відколи Мері Поппінс так несподівано й загадково зникла: з'явилася нянька Грін і покинула службу, не добувши навіть тижня; потім прийшла нянька Браун, яка одного разу вийшла на прогулянку і зникла назавжди (з нею зникли і всі срібні ложки); потім була міс Квіглі, гувернантка, яку довелося звільнити, бо вона щоранку по три години грала гами, а містер Бенкс не дуже кохався в музиці. А далі – Джейн захворіла на кір, і душ у ванній лопнув, і вишні мороз побив... Прийшла місіс Брілл, куховарка, і сказала, що у кухні сажка зайнялася в комині.

З горем та з бідою вони удвох погасили сажу, але й це ще був не кінець злигодням місіс Бенкс. Покоївка Елін упала і зламала ногу. Цієї миті заплакали близнята, бо побилися. Джейн і Майкл сварилися.

Місіс Бенкс наказала дітям піти у парк і погуляти, бо не було кому за ними наглядати. І не встигли вони розвередуватись знову, як вона понадыгала всім їм на голови капелюшки і швиденько вирядила дітей униз. Джейн повезла у візочку близнят, а Майкл ніс свого змія.

Джейн довезла візочок до озера. Щоб розвеселити близнюків, Майкл вирішив запустити свого зелено-жовтого змія. Близнята дивилися на все те з слізьми в очах, зовсім неохоче. Майкл підняв змія над головою і трохи пробіг. Змій полопотів у повітрі

й ляпнувся на траву. Майкл знову його запустив, але він застряг у гіллі. Близнята одчайдушно заголосили. Надійшов парковий доглядач і, довідавшись, що тут сталося, миттю виліз на дерево і зняв змія.

Доглядач і Майкл запустили змія. Він летів у небі, нестримно набираючи висоту. Зелено-жовтий хвіст змія коливався усе вище й вище, поки став здаватись ледве помітною темною цяточкою в небі. Хмарка повільно пливла на нього. А шнур так і рвався в Майкла з рук, ніби зв'язуючи їх з тією хмаркою, а землю з небом. Затамувавши подих, вони всі чекали, коли змії з'явяться знову.

Майкл і Джейн тягли шнур, але він не піддавався, і змії не показувався з-за хмарки. Доглядач допоміг потягнути, і враз шнур подався. Шнур тепер намотувався на паличку ніби сам собою. Все нижче й нижче спускався змії. Але згори спускався не їхній зелено-жовтий змії. Цей мав інший колір – темно-синій. Діти раптом побачили якусь постать, нібито чужу і водночас дивно знайому – в синьому пальті з срібними гудзиками і солом'яному капелюшку, оздобленому стокротками. Під пахвою в неї була парасолька з головою папуги на кінці держачка, в одній руці – брунатна килим'яна сумка, а другою постать міцно трималася за шнур. Ось стало видно обличчя з такими знайомими рисами, чорні, як вугілля, коси, ясні сині очі і ніс, трішки задертий догори.

Діти вчепились у жінку і закричали: "Мері Поппінс!". А позад них у візочку заходилися близнята, і доглядач парку не знаходив ніяких слів.

Задоволена усмішка майнула по обличчі Мері Поппінс, але відразу й зникла. Мері Поппінс підійшла до візочка. Близнята радісно залебеділи, коли вона повмощувала їх зручніше й розправила плед. І, почепивши свою сумку на ручку візка, вона рушила з ним до виходу з парку.

Місіс Бенкс зраділа, коли побачила, що няня повернулася. Вона хотіла знати, на скільки вернулася Мері Поппінс, але няня не могла сказати. Вона, узявши свою сумку, повела дітей нагору.

В дитячій Мері Поппінс скинула пальто і капелюшок, потім відімкнула сумку. Там не було нічого, крім величезного градусника. Няня поклала його в рот Джейн, а потім витягнула і прочитала: "Недбала, легковажна і нечепурна". Джейн тільки очі витріщила. Мері Поппінс впхнула градусник у рота Майклові, а тоді прочитала: "Дуже крикливий, неслухняний і настирливий хлопчак". Потім вона поставила градусник Джонові. "Вередливий і задерликуватий", — така була його температура. А коли перевірили температуру в Барбари, на градуснику стояло: "Вкрай розпещена!". Мері Поппінс сказала, що повернулася вчасно. Наостанку вона швидко поставила градусник самій собі, мить потримала і, вийнявши, прочитала: "Дуже достойна особа, в усьому взірцева". Гордовита, вдоволена усмішка заграла на її устах,

Дітям здалося, що не минуло й хвилини, а вони вже напилися молока з кокосовим печивом, ще й викупались. Як звичайно, в Мері Поппінс усе робилося вмить. Гачки з петельками не розщібалися, а розлітались, гудзики так і поривались розщібнутися, губка й мило літали, як блискавиці, а рушники витирали одним махом.

Мері Поппінс пройшлася біля ліжок і попідтикала дітям ковдри. Підійшовши до

Майклого ліжка, вона нахилилася й хвилину щось шукала під ним. Потім обережно витягла звідти своє розкладне ліжко, на якому лежало чепурненько складене усе майно Мері Поппінс: шматок мила, зубна щіточка, пакуночок шпильок для кіс, пляшечка парфумів, складний стільчик і коробочка м'ятних таблеток. Та ще сім байкових нічних сорочок, чотири бавовняних, черевички, доміно, дві шапочки для купання і альбом з листівками.

Джейн з Майклом знали, що під ліжком нічого не могло бути. Але розпитувати дарма: Мері Поппінс ніколи нічого не розповідає. У няні був маленький золотий медальйон на ланцюжку. Там був портрет, але Мері Поппінс сказала, що діти дізнаються, хто там намальований, коли вона їх покине. А покине тоді, коли розірветься ланцюжок.

Раптом Майкл згадав про змія, який зник у парку. Мері Поппінс уп'ялась у нього очима. Він не знав, чого в них було більше – подиву чи гніву. Мері Поппінс розгнівалася і заперечувала, що з'явилася сьогодні з хмарки. Майкл збагнув, що дарма говорити. Він нічого не доведе. Джейн показала братові на пальто Мері Поппінс. З його кишені виткнулася ціла низка китиць з хвоста зелено-жовтого змія. Діти довго дивилися на них. Тоді кивнули головами одне одному. Вони ж бо знали – говорити нічого не треба: з Мері Поппінс іноді трапляється таке, чого вони ніколи не зрозуміють.

Усі були раді, що Мері Поппінс повернулася.

МІС ЕНДРЮ ТА ЇЇ ЖАЙВОРОН

Була субота. Містер Бенкс постукував по барометру і казав місіс Бенкс, як зміниться погода. Угорі на закруті сходів з'явився Майкл, дуже сердитий і набурмосений. Він поволеньки переставляв ноги із східця на східець. А за ним, з близням на кожній руці, ступала Мері Поппінс, підштовхуючи його коліном із східця на східець. Позаду йшла Джейн з капелюхами в руках.

Майкл сказав, що не хоче на прогулянку. Батько почав вмовляти сина, навіть розповів, що малим любив гуляти зі своєю гувернанткою – міс Ендрю, яка була дуже сувора.

Дзвінок на вхідних дверях задзеленчав, і хлопець, що розносив телеграми, подав містеру Бенксу термінову телеграму. Містер Бенкс розірвав конверт, прочитав телеграму і посумнів, адже до них на цілий місяць їде Юфимія Ендрю – гувернантка містера Бенкса.

Місіс Бенкс сказала, що радо привітає цю славу бабусю... Містер Бенкс взяв капелюх і сказав, що іде, куди очі дивляться. А зустрічати міс Ендрю не хоче. І краще їй сказати, що він помер.

Мері Поппінс забрала дітей і пішла гуляти. Біля крамниці зі смаженою рибою вона п'ять хвилин видивлялася на себе у вітрину. Няня була вбрана в нову білу блузку в рожевий горошок, і на її обличчі грала віха. Вона трохи розхристалася на грудях пальто, щоб дужче було видно блузку. Майкл дуже хотів побачити, як приїде міс Ендрю, тому спішив додому. Він встиг: побачив таксі, що саме привезло під їхній будинок міс Ендрю.

Таксі від коліс до даху було напаковане речами. Таксист відчинив задні дверцята. З них, підскакуючи, викотилась коробка для черевиків, за нею – велетенський рудий пакунок, а за ним парасолька й ціпок. Насамкінець з машини, гримаючи й брязкаючи, вискочили невеличкі терези, і таксист, перечепившись через них, упав. На підніжжі машини з'явилася нога – найбільша з усіх ніг, які будь-коли довелося дітям бачити. А далі вилізла й уся решта міс Ендрю.

Вона була в широчезному пальті з хутряним коміром, на голові стовбурчився чоловічий фетровий капелюх, а з нього спадав довгий попелястий серпанок. Діти, пригинаючись поза парканом, обережно підкралися ближче і з цікавістю роздивлялись велетенську тітку, з гачкуватим носом, лютим ротом і невеличкими очицями, які сердито зирили крізь окуляри. А своїм голосом вона майже оглушила дітей – так завзято сперечалася з таксистом за оплату поїздки.

Діти стали у хвртці, і міс Ендрю заквапилась, щоб привітати їх. Майкл вів себе якнайпривітніше. Зі слів батька він знав, що міс Ендрю – кара небесна. Тому коли міс Ендрю спитала дітей, чи знають, хто вона, Майкл відповів: "Кара небесна". Жінка назвала хлопчика брутальним і невихованим. Щодо Джейн, то міс Ендрю не сподобалося її ім'я і те, що дівчинка була без панчіх, в занадто короткій сукні.

Міс Ендрю схилилась над візком і привіталася з близнятами – поплескала обох по щоках своєю велетенською долонею. Джон з Барбарою заплакали. На усі зауваження до дітей, Мері Поппінс відповіла міс Ендрю: "Я виховую дітей, як сама знаю, і не питаю нічиєї ради". Міс Ендрю остовпіла з дива. Здавалося, вона не вірить власним вухам. Мері Поппінс дивилася на неї спокійно і безстрашно. Міс Ендрю сказала, що подбає, щоб няню звідси вигнали.

Місіс Бенкс вибігла назустріч міс Ендрю. Стара оглядала все довкола і все їй не подобалося. До всього вона робила зауваження. Стара наполягала, що Майкла треба негайно віддати до закритої школи. А для Джейн треба взяти гувернантку, а Мері Поппінс треба звільнити. Місіс Бенкс була вкрай перелякана. У будинку міс Ендрю теж усе не влаштовувало. Згодом міс Ендрю рушила сходами нагору у свою кімнату.

Майкл і Джейн переживали, щоб Мері Поппінс не вигнали. Один місяць з міс Ендрю діти вважали страшенно довгим.

Міс Ендрю привезла з собою у клітці невеличку ясно-брунатну пташку. Пташка щось сказала до Мері Поппінс, і няня співчутливо покивала головою. Виявилося, що пташка вже два роки сидить у цій клітці. Пташка говорила своєю пташиною мовою, і Мері Поппінс на очах у дітей розмовляла з цією пташкою, так ніби простісінько її розуміла.

Мері Поппінс сказала дітям, що це Жайворон. Поки міс Ендрю оглядала нагорі свою кімнату, няня шарпнула дверцята, і Жайворон вилетів із клітки і сів Мері Поппінс на плече. Птах подякував Мері Поппінс і полетів. Перед цим він заткнув свою пір'їнку за стрічку на капелюшку Мері Поппінс.

Саме тієї хвилини міс Ендрю з'явилася в дверях, бо згадала за свого Жайворона Карузо. Стара побачила розкриту клітку і так гримнула, що діти затремтіли. Вона

запитала, хто відкрив клітку. Усі мовчали. Міс Ендрю пронизала поглядом кожного з дітей. Аж ось її невблаганні очі вп'ялися в Мері Поппінс. Міс Ендрю тепер знала, хто це зробив.

А Жайворон легко гойдався на крилах понад соняшниками. Він аж заходився сміхом. А потім про щось попросив Мері Поппінс. І раптом діти побачили, що міс Ендрю вся затремтіла. Чи то міс Ендрю так поменшала, чи клітка побільшала, але дверцята клітки, дзенькнувши, захряснулися і замкнулись за міс Ендрю. А Жайворон підхопив клітку і високо знявся. Важка клітка з міс Ендрю загрозливо перехилялася й гойдалась у повітрі, ніби щохвилини мала вислизнути з його кігтів. А дзвінку Жайворонкову пісню перекрикувала міс Ендрю, тарабанячи об клітку руками. Мері Поппінс якось чудно засміялася.

Жайворонок тепер здавався зовсім малесеньким, але й далі колами здіймався у височінь з голосним, переможним співом. І клітка з міс Ендрю все гойдалась й перехилялася з боку на бік, мов корабель у бурю. Жайворон кинув клітку і полетів геть. Клітка перевертом летіла додолу. Діти добре бачили, як міс Ендрю то ставала на голову, то знову на ноги. Клітка летіла донизу, аж шуміло, і враз ляпнулася просто на верхній східець. Міс Ендрю люто шарпонула дверцята й вискочила з клітки. І тепер діти побачили, що вона така сама величезна на зріст, як була, й ніби ще страшніша.

Якусь мить вона стояла, тяжко дихаючи, неспроможна вимовити й слова. Обличчя її було ще червоніше, ніж досі. "Як ви посміли?" — нарешті прошепотіла вона здушеним голосом, тицяючи тремтячим пальцем на Мері Поппінс. І Джейн з Майклом побачили, що її очі були вже не люті й глумливі, як досі, а повні жаху. Міс Ендрю несподівано почала вибачатися перед Мері Поппінс за усі свої слова і образи. Стара сказала, що не може тут більше знаходитися, і кинулась доріжкою до хвіртки.

Таксист, що досі витягав з машини речі міс Ендрю, якраз тоді завів мотор і мав уже рушити. Все ще тремтячи, міс Ендрю влізла в машину і гупнулась на сидіння. Вона дала таксисту гроші наперед. Таксист, досі ще з роззявленим з дива ротом, захряснув за нею дверцята. А сам квапливо кинувся заносити в машину речі міс Ендрю. Робертсон Ей устиг заснути на купі валіз, але таксист, щоб не гаятися довше, не будив його, а просто стягнув на узбіччя доріжки і швидко повкладав усе сам.

Місіс Бенкс вибігла на вулицю і з подивом дізналася, що міс Ендрю поїхала. Прийшов і містер Бенкс. Він аж танцював від радості, коли дізнався, що міс Ендрю приїхала і від'їхала. Він спіткнувся об пташину клітку і сказав, що поставить її в садку – нехай плететься пахучий горошок.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

КУЛЬКА КУЛЬЦІ НЕ РІВНЯ

Одного ранку місіс Бенкс вбігла до дитячої і попросила Мері Поппінс сходити за покупками, узявши з собою ще й дітей. А тепер у сімействі Бенксів була ще й маленька Аннабел, яка недавно народилася. Крім того, Робертсон Ей уранці сів у візок. І тепер

візок був поламаний, тому Аннабел треба було нести на руках. Місіс Бенкс лишила няні фунт стерлінгів і пішла.

Мері Поппінс зібралася, узяла усіх п'яťох дітей і пішла за покупками. Майкл і Джейн тягли за собою бідолашних близнят, ноги яких ледве човгали по тротуару, а руки мало не уривались. А Джейн із Майклом думали тільки про те, щоб не відбитися від Мері Поппінс і побачити, що ж вона зробить із здачею, яка залишиться від фунта стерлінгів.

Мері Поппінс у першій же крамниці за Парком накупила усього зі списку, холодно повівшись з продавцем. Та на прощання, коли вже няня вийшла, продавець дав усім дітям і няні по шоколадній цукерці.

Надворі Мері Поппінс взяла свою цукерку і з'їла. Згодом няня на руках з Аннабел метнулася до аптеки й вийшла звідти з бруском мила, стосиком гірчичників і тюбиком зубної пасти.

Джейн і Майкл зрозуміли, що фунт стерлінгів увесь розтанув. А діти ж так мріяли про льодяники. Потім Мері Поппінс взяла у кредит дві з половиною тонни вугілля, зайшла у кондитерську і купила пакунок мигдалевого печива.

Джейн з Майклом зовсім зів'яли, коли вона сказала, що зараз ідуть додому. Виходить, навіть нещасного пенні не залишилося, бо вона б щось їм купила... Але якось обізнатись вони не наважилися. Приткнувши пакунок з печивом на груди Аннабел, Мері Поппінс йшла попереду. Джейн з Майклом ішли й мовчки думали про те, як вона їх гірко підвела.

Та раптом Мері Поппінс повела додому дітей незвичною дорогою. Няня завернула кудись туди, де вони ще ніколи не були. Діти опинилися під аркою, де сиділа стара-старенна бабуса з темним, як сам камінь, обличчям, таким зморшкуватим, як горіх. На її сухеньких старечих колінах було дечко з чимось схожим на барвисті стьожки гуми, а над головою в неї, міцно прив'язана до Паркової огорожі, гойдалася й підскакувала ціла в'язка надувних кульок. Діти кинулися до кульок, але сказали бабусі, що просто подивляться, адже грошей у них немає.

Мері Поппінс поклала бабусі на дечко півкрони. Майкл витріщився на блискучу монету, що лежала серед купки гумових клаптиків. Діти кинулись вибирати собі кульки. Бабуса сказала: "Знайте: кулька кульці не рівня, кожне шукай свою! Вибирайте ж як слід, не кваптеся. Не один тут уже вибрав собі не ту кульку і довіку був незадоволений".

Майкл вибрав жовту з червоними цяточками, і бабуса відразу її надула. На кульці виявилось його ім'я: "МАЙКЛ БЕНКС". Джейн вибрала синю кульку. Бабуса знов дмухнула, і вмить перед очима в усіх з'явилася здоровенна, синя, наче глобус, куля, а на ній великими білими літерами було написано: "ДЖЕЙН КЕРОЛАЙН БЕНКС". Джон витяг рожеву, і, надувши її, Бабуса вдоволено усміхнулася. Через усю кульку повились слова: "ДЖОНОВІ Й БАРБАРІ БЕНКС - ОДНА НА ДВОХ, ТОМУ ЩО ВОНИ - БЛИЗНЯТА". Мері Поппінс теж вибрала собі кульку - червону. Кулька вийшла величезна і на ній було написано: "МЕРІ ПОППІНС".

До бабусі підійшов Літній Добродій у циліндрі. Він купив кульку, і на ній було його ім'я. Він розповів, що сорок років чекав, щоб купити кульку, бо в дитинстві не мав на неї грошей. І враз діти побачили, як він з підскоком відірвався від землі і поплив у повітрі.

Тієї ж миті Майклова кулька сіпнулася, нитка натяглася і він відчув, як його ноги відірвалися від землі. Близнята, вхопившись удвох за ниточку однієї кульки, підскочили й знялися в повітря. Джейн теж полетіла. А Мері Поппінс промовила: "Додому, будь ласка".

Джейн з Майклом і близнята, підскакуючи й гойдаючись у повітрі разом із своїми кульками, летіли слідом за нянею. Ось вони минули Паркову сторожку й полетіли над Липовою алеєю. Літній Добродій підскакував на своїй кульці попереду. Віддалік літав цілий гурт людей з кульками в руках. Згодом майже все небо цвіло веселками з барвистих кульок. Джейн з Майклом пильно стежили за Мері Поппінс, яка гордовито пропливала своєю дорогою, і якомога поспішали слідом, а за ними підскакували в повітрі Джон із Барбарою.

Над Парком кишіло людьми. Джейн з Майклом раз у раз стукалися об когось. А в бабусі кульок уже не було. Бабуся раділа: "Усі розпродала! Бо кожен знайде свою кульку, — аби вмів шукати! Усі добре вибирали, не квапились! І я попродала геть-чисто все! А кулька ж кульці не рівня!". Вона пролетіла біля Майкла і Джейн, тільки монети забряжчали у неї в кишені. І Джейн з Майклом дивилися, як її малесенька сухенька постать замигтіла поміж рухливими кульками, аж поки зовсім зникла удаліні.

Мері Поппінс і діти влетіли прямо в дитячу. Майкл не міг надивитися на чарівні кульки. А тоді спитав няню: "Цікаво, чи було б таке без вас?". Мері Поппінс пирхнула. "А от мені цікаво, чи ти коли будеш не такий дуже цікавий?". Цим і довелося Майклові задовольнитись.

СЕРЕДА - НЕЩАСЛИВИЙ ДЕНЬ

Маятник годинника на стіні в Дитячій гойдався туди-сюди. Потім цокання примовкло, годинник задзижчав, захрипів і так затремтів, аж камін увесь задрижав. Порожня банка з-під варення підскочила й захиталася, Джонова щіточка для волосся затанцювала на своїх щетинках. Великий гарний Таріль посунувся так, що троє намальованих на ньому хлоп'ят, які гралися в коней, стали на голови.

І аж по всьому тому, коли вже здавалося, що годинник ось-ось вибухне, він став видзвонювати години. На ударі "Сім" Джейн прокинулася. Вона сіла на постелі і озирнулася. З Майклового ліжка не було чути й звуку. Близнята в своїх ліжечках смоктали пальчики й глибоко дихали.

Дівчинка уявила себе пташкою, яка знесла сім яєчок, та раптом Мері Поппінс сказала, що пора вставати, і скинула ковдру геть з ліжка. Джейн довелося підхопитися на ноги. Няня пояснила, що Джейн найстарша, тому має вставати першою. Мері Поппінс підштовхнула її до ванної кімнати.

Мері Поппінс пішла будити Майкла. Джейн відклала зубну щіточку й сіла на краєчок ванни. Дівчинка була сердита, що вона найстарша.

На лихо, далі все пішло не краще, а ще гірше. За сніданком Мері Поппінс виявила, що рисових баранців одному з дітей не вистачає. І Джейн довелося їсти кашу з рисового борошна.

Сьогодні була середа, і Майкл радів, що сьогодні вони підуть на чай до міс Жайворон. Хлопчик був собі сьогодні напрочуд веселий. Він пригадав приказку: "А хто в середу родився, тому вік сумний судився". Майкл сказав, що Джейн народилася саме в середу. Джейн насупилася і налагодилася добре штурхнути його попід столом, та він ухилився і зареготався. "Народився в понеділок – будеш гарний, мов барвінок. А в вівторок, то такий – наче ласочка, гнучкий!" — хихотів Майкл.

Джейн взяла з шаховки свою коробку з фарбами. Вона не хотіла гратися з братом. Прибігла місіс Бенкс і відправила Джейн до місіс Брілл, щоб сказати, нехай сливовий пиріг буде без цукрового сиропу. Джейн якнайповільніше рушила сходами вниз. Вона нишком сподівалася, що поки дійде до місіс Брілл, то та вже встигне намазати пиріг сиропом. А сама все дивувалася з себе: чому це вона сьогодні так поводить? Ну, мовби в ній сидів хтось інший, негарний з обличчя і лихий на вдачу, і робив її такою вередливою. Вона переказала місіс Брілл бажання матері і дуже зажурилася, довідавшись, що прийшла ще й завчасно.

Місіс Брілл попросила Джейн збігати у садок і сказати Робертсонові, що він забув нагострити ножі. Джейн тільки зітхнула. Чого вони не дадуть їй спокій? Ногою вона захряснула кухонні двері й попленталася в садок.

Робертсон Ей спав на стежці, схилившись на садову лійку. Робертсон Ей мав неабиякий талант – міг спати де завгодно і коли завгодно. "Я всіх ненавиджу!" — сказала дівчинка і розбудила Робертсона. Він протер очі і вгледів Джейн. Дівчинка образила його, дорікнувши неробством і сном. Ей подався на кухню, а Джейн – у дитячу, дорогою черкаючи спітнілими пальцями об щойно вибілену стіну, а це завжди заборонялося робити.

Мері Поппінс сказала дівчинці, що йде обідати, а вона має доглянути близнят. Джон з Барбарою підбігли до Джейн і вхопили її за руки. Але вона випручала пальці і сердито відштовхнула дітлахів. Джейн захотіла бути єдиною дитиною і сім'ї.

Вона заходилась малювати свій власний портрет: як вона, сама собі, висиджує пташенят. Майкл, Джон і Барбара посідали на підлозі й почали дивитись. Джейн так захопилася, малюючи яєчка, що майже забула свій поганий настрій. Майкл схилився над малюнком. "А тепер намалюй курку – отут-о!". Він показав білу латочку на малюнку і при цьому ненароком штовхнув Джона. Джон так і перекинувся набік і, зачепивши ногою склянку з водою, перевернув її. Підфарбована вода вилася і залила малюнок. Джейн скрикнула й підхопилася на ноги. Кинувшись на Майкла, вона так штовхнула його кулаком, що й він теж перекинувся і впав на Джона. Обое Близнят заверещали в один голос від болю й від страху; та найдужче лементував Майкл: він кричав, що сестра зламала йому голову.

Двері рвучко відчинились. Мері Поппінс гнівним поглядом спостерігала кінець усієї сцени. Вона говорила рівним голосом, та в ньому чулося щось моторошне. Няня

сказала, що дівчинка сьогодні не вийде з кімнати.

Мері Поппінс вбрала усіх дітей, крім Джейн, вийняла з коробки свій найкращий капелюшок і надягла його на голову. На шию вона почепила свій золотий медальйон, а потім зав'язала картатий червоно-білий шарф, який подарувала їй місіс Бенкс. З одного кінця на ньому були вишиті великі білі літери: М.П. Потім вона взяла з шафи парасольку з головою папуги на кінчику держачка, затиснула її під пахвою і квапливо повела дітей до сходів.

Джейн довго сиділа, дивлячись просто перед собою. Вона спробувала думати про свої семеро яєчок. Та чомусь вони тепер стали їй нецікаві. Дівчинка почала думати про те, що зараз усі роблять у міс Жайворон. Думка про те, що їй нічого цього сьогодні не бачити, розхвилювала її, а коли вона згадала, що сама ж і винна, то розсердилася й не сказати як.

Джейн взяла коробку з фарбами і щосили жбурнула в годинник. Коробка стукнулася об скло і, відскочивши, вдарилась об Таріль. Він упав. Раптом дівчинка почула голос. Це говорив Таріль з чорною розколиною якраз посередині. Джейн побачила, що один з намальованих на ньому хлопців упустив з рук віжки і стояв зігнувшись, тримаючись руками за коліно. Решта двоє, обернувшись, співчутливо дивились на нього. Хлопець на Тарелі підвів голову і всміхнувся до дівчинки. Він розповів, що його звати Валентайн, а його брати – Вільям з Еверардом. Вони усі – трійнята. А ще є Крістіна.

Джейн подала Валентайнові руку і пішла за ним. І враз вона опинилась на просторому сонячному лужку. Вона помітила, що Валентайн припадає на ногу. Хлопчик сказав, що це пусте, і він їй вибачив за розколину. Джейн узяла свою носову хустинку й перев'язала йому коліно.

Джейн подумалося про те, що тут краще, ніж у гостині в міс Жайворон, і що Майклові буде заздрісно, коли вона йому все розкаже. Джейн побігла за хлопчиками. Трійнята казали бігти за ними, але дівчинка відчула, що треба вертатися. Щось у їхніх голосах збудило в ній тривогу.

Мов проти власної волі, Джейн пішла за Валентайном. Тепер хлопчики вели її по під темним гіллям вілх. Вільям показав Джейн гніздо вівсянки в купі хмизу, а Еверард зламав гнучку гіллячку і обвив їй кругом голови. Та, хоч які вони здавались привітні, Джейн було страшно й неспокійно на душі, і вона дуже зраділа, коли гай нарешті скінчився.

Джейн побачила перед собою величезний старий кам'яний будинок, повитий плющем. Дівчинка зайшла. Здавалося, в будинку, крім неї й Трійнят, зовсім нікого немає. Почулися швидкі кроки, двері рвучко відчинилися, і невеличка дівчинка, трохи вища за хлопців-Трійнят, убрана в старомодну квітчасту сукенку, кинулася на шию Джейн. Крістіна раділа, що нарешті Джейн спіймалася. Вона сказала, що її прадідусь усе їй пояснить, і потягла Джейн до якоїсь кімнати. Там на кріслі біля каміна сиділа якась постать, що наганяла страх. Старезний дід більше скидався на тінь, аніж на живу людину. Джейн помітила, що він лисий, як коліно. Вбраний він був у старомодний

халат з бляклого шовку, а сухі, мов скіпки, ноги тонули у вишитих капцях. Сухорлявою рукою він притягнувши Джейн до себе, поцілував її в щоку. Від дотику його бороди вона скрикнула.

Крістіна розповіла, що Джейн розсердилася, що найстарша з дітей у родині. І жбурнула коробку з фарбами на Таріль і розбила Валентайнові коліно! Дід сказав, що тут Джейн буде наймолодша правнучка. Але вередувати тут не можна. Джейн сказала, що хоче додому. Але дід розповів, що дівчинка потрапила у минуле, і її батьків навіть на світі ще нема. Серце Джейн стрепенулося в грудях. Ніколи не побачити ні Майкла, ні Близнят, ні тата з мамою, ні Мері Поппінс!

І враз вона закричала: "Мері Поппінс! Пробачте мені, що я вередувала! Ох, Мері Поппінс, рятуйте, рятуйте!". Джейн відчула, що всі четверо дітей обступили її. Чиясь рука схопила її й потягла геть від Крістіни, Валентайна, Вільяма і Еверарда. Джейн не наважувалася розплющити очей, боячись палючого погляду Прадіда, тільки шалено випручувалась з тієї руки. Аж ось, не розплющуючи очей, вона ніби відчула над головою темні тіні, а під ногами вогку землю. Що з нею? Куди, ох, куди її ведуть? Ох, нащо тільки вона вередувала! А впевнена рука все тягла її вперед. І раптом Джейн відчула на щоках дотик сонячного проміння, черкнулась ногами об різучу траву. Тієї ж миті чийсь руки міцно підхопили її й підняли в повітря.

Джейн розплющила очі. Перед нею була Мері Поппінс. Джейн дивилася на неї, витираючи сльози на обличчі. Дівчинка розглянулася по такій знайомій кімнаті. Витертий килим і шаховка з іграшками, і розкладний стільчик Мері Поппінс – все було, як завжди, на звичних місцях. І від цього їй стало спокійно, тепло й затишно. Вона слухала, як Мері Поппінс порається в кімнаті, і недавній страх швидко минався.

Джейн кинулась допомагати няні. А згодом усе розповіла братові. Він не дуже повірив у те, що сталося з сестрою.

Мері Поппінс вийняла шпильки з свого нового капелюшка й кинула його в коробку. Розщібнула медальйон і дбайливо поклала в комод. Потім скинула пальто, струснула його й повісила на гачок біля дверей. Джейн помітила, що шарфа немає. Майкл і Джейн глянули на Таріль, тріснутий якраз посередині, з намальованим зеленим лугом, з вільховим гаєм і трьома хлоп'ятами, що гралися в коней. Тільки тепер на нозі в погонича була зав'язана невеличка біла хустинка, а на траві, так ніби хтось загубив його на бігу, прослався картатий червоний шарф. І з одного краю на ньому були вишиті літери...

Якусь мить Джейн стояла, розглядаючи тріснутий Таріль, хусточку на нозі в хлопця й шарф. І раптом кинулась через усю кімнату й припала до постаті в накрохмаленому білому фартусі. Дівчинка пообіцяла няні, що більше не вередуватиме.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

КАРУСЕЛЬ

Стояв тихий ранок. У будинку №17 унизу, в кухні, місіс Брілл дрімала над газетою.

Місіс Бенкс удвох з Елін прибирали в комоді й лічили простирадла. Нагорі, в дитячій, Мері Поппінс неквапливо стирала зі столу після сніданку. Джейн сонно проказала, що вона сьогодні чемна. Майкл витяг останню шоколадну цукерку з коробки, яку подарувала тітка Флоссі на минулому тижні, коли йому сповнилося шість років. Майкл був засмучений, що цукерки закінчилися, а Мері Поппінс сказала, що усе гарне рано чи пізно закінчується. Діти сказали: "Тільки не ви!", але раптом побачили, що няня взяла свій великий градусник, витягла з-під розкладного ліжка сумку й поклала його туди. Діти налякалися, що Мері Поппінс піде, але вона сказала, що просто любить порядок.

Прийшов Робертсон Ей і сказав дітям, що у парку є карусель. Майкл і Джейн почали просити няню дозволити їм прокататися. У Майкла не було грошей, і він просив сестру позичити. Але Мері Поппінс сказала, що заплатить за них.

Діти уже зібралися, а Мері Поппінс на хвилину спинилася в передпокої й поглянула на себе в дзеркало. Майкл нетерпляче сказав, що все у неї гарне і поквапив. Вона рвучко обернулася до нього. Обличчя її було сердите, обурене й здивоване водночас. Але Майкл був такий заклопотаний своїм, що нічого не помітив. Джейн і Майкл побігли вперед, не дочекавшись, поки Мері Поппінс умостить близнят у візок.

Міс Жайворон уже поверталася з Ендрю й Віллебі від каруселі. Собаки обіч неї аж перекидалися з радощів. Навіть Адмірал Бум теж проїхався на Каруселі. Він пританцьовував і співав, але коли побачив Мері Поппінс, виструнчився, приклав руку до кашкета і хвацько віддав честь. Майкл спитав Мері Поппінс, чому Адмірал Бум це зробив. Няня відповіла: "Тому, що я - Людина, Гідна Шани!". Джейн стало чомусь сумно і тяжко на серці.

Раптом їх наздогнала міс Персімон, яка уже тепер була місіс Перук. Біля неї, сором'язливо всміхаючись, стояв містер Перук. Він побажав Мері Поппінс bon voyage. Майкл запитав, що це означає, і дізнався: "Щасливої подорожі".

У парку діти і няня побачили на землі малюнок кольоровою крейдою - натюрморт із фруктів: яблуко, грушу, сливу й банан. Малюнок саме підписував великий приятель Мері Поппінс - Художник, Змушений Продавати Сірники. Він сказав, що чекає цілий день. Мері Поппінс здавалася і засоромленою і щасливою водночас. "Знаєш, Берте, ми - на Карусель", — сказала вона, зашарівшись. Він кивнув головою і спитав, чи діти теж поїдуть з нею. Мері Поппінс загадково похитала головою. "Прокатаються тільки", — відповіла вона. Майкл був зовсім спантеличений. "А що ж усі роблять на каруселі, коли не катаються!" — не міг він збагнути.

І раптом, на очах у вражених дітей, Мері Поппінс нахилилася, взяла з асфальту намальовану сливу й надкусила трохи. Джейн нахилилася до яблука, і воно так і скочило їй у руки. Вона надкусила його червоний бік. Художник сказав, що це все робить Мері Поппінс. І він нахилився, взяв з асфальту намальовану грушу й подав Майклові. Художник взяв банан, розломив його навпіл і простяг обом Близнятам.

Джейн здавалось дивним, що усі наче прощаються з Мері Поппінс, але дівчинка добре знала: дарма розпитувати про щось няню.

На галявині, оточеній липами, стояла карусель. Вона була нова-новісінька, уся так і сяяла, так і виблискувала, а коники на мідних стоячках так і поривались уперед. На вершечку лопотів смугастий прапорець. Коли вони підійшли, карусель закрутилась повільніше і зупинилася. Парковий доглядач, ніби він був тут начальник, притримав її за один з мідних стоячків.

Майкл видерся на спину коня і вхопився за мідний стоячок. Джейн вилізла на баского білого коня. Мері Поппінс узяла з візочка Близнят і посадила Барбару поперед Майкла, а Джона позаду Джейн. Мері Поппінс купила найдорожчі квитки. До дітей вона сказала, що поїде іншим разом. Пролунав свисток. Знов заграла музика. І коники поводі-поволеньки рушили.

Карусель розганялася. Майкл міцніше обхопив руками Барбару. Джейн сягнула рукою назад і добре тримала Джона. Здавалося, вони ніколи вже не спиняться, здавалося, зник час, зник цілий світ – було тільки ясне кружало світла і прудкі барвисті коники.

Сонце зайшло, і на землю злетіли сутінки. А діти все мчали дедалі швидше. Ніколи Джейн і Майклові, Джонові й Барбарі вже не відчуті так близько від своїх сердець велетенського серця світу, як під час цієї незабутньої поїздки. І вони ніби якимось чином знали це.

Аж ось карусель спинилася. Усі четверо позлазили з каруселі, затерпілі від довгого катання. Але очі їхні сяяли і голоси тремтіли від щастя. "Усе гарне зрештою кінчається!" — промовила Мері Поппінс вже вдруге цього дня. Тоді труснула головою і поглянула на карусель. "Тепер я!" — весело сказала вона, зупинилася на мить і щось дістала з візочка. Потім випросталася і постояла ще якусь хвилину, дивлячись на дітей тим своїм дивним поглядом, який неначе сягав у саму душу й читав найглибші думки. Вона сказала Майкові бути добрим хлопчиком, Джейн попросила доглядати Майкла і Близнят.

Мері Поппінс взяла парасольку і сіла на карусель. Контролер пробив дірочку в зеленому квитку і подав його Мері Поппінс. Джейн з Майклом помітили, що він не взяв з неї грошей. Знову заграла музика. Барвисті коники повільно рушили.

Мері Поппінс, гордовито випростана, задивлена вперед, проїхала повз дітей. Під пахвою в неї була парасолька з головою папуги на кінці держачка. Руками в рукавичках вона трималася за мідний стоячок. А перед нею, на спині в коня була її сумка.

Близнята у візочку запхикали, та Джейн з Майклом не звернули на них уваги. Очима, повними тривоги, вони прикипіли до каруселі, яка уже розігналася. Все злилося в рухливе кружало яскравого світла. Ось знову до дітей наблизилася темна постать на сірому в яблуках коні. І цього разу, коли вона порівнялась з ними, щось ясне, блискуче зсунулося в неї з шиї, полетіло донизу і впало біля їхніх ніг. Джейн нахилилася і підняла його. То був золотий медальйон на уривку ланцюжка.

Джейн тремтячими пальцями натиснула на замочок, і медальйон розщібнувся. Там були намальовані Джейн, Майкл, Джон, Барбара та Аннабел.

Вони обернулися до каруселі, яка зненацька відірвалась від землі! Все вище й вище підіймалася вона, все дужче літали кружка барвисті коні, і між ними Мері Поппінс на спині в коня. Карусель летіла кудись у зоряне небо. Мері Поппінс стала ледве помітною темною цяточкою на світляній плямі.

Майкл шморгнув носом і почав шукати хусточку. Джейн тільки стиха зітхнула, дивлячись у небо. Потім стала дивитись в інший бік. Прийшов доглядач парку і дуже здивувався, що карусель зникла.

Діти мовчки рушили геть з Парку. Майкл з Джейн роздумували, чи повернеться Мері Поппінс, адже вона взяла у контролера квиток назад.

Вдома містер Бенкс розповів, що з'явилася нова дуже яскрава зірка. Він навіть приніс підзорну трубу і показав зірку жінці і дітям. Місіс Бенкс подала підзорну трубу Джейн, а потім Майклові, і кожне з них виразно побачило барвистих коней у кружку, мідні стоячки, темну пляму, яка ще кілька разів майнула по колу перед їхніми очима й знову зникла.

Діти мовчки поглянули одне на одного. Вони знали, що та темна плямка – то ошатна струнка постать у синьому пальті з срібними гудзичками, солом'яному капелюшку на голові й знайомою парасолькою під пахвою. Вона спустилася з неба і туди ж відлетіла. Нічого цього Джейн з Майклом не могли нікому пояснити, бо знали: в Мері Поппінс було щось таке, чого взагалі не поясниш.

Прийшла місіс Брілл і сказала що Мері Поппінс знов пішла собі, не сказавши й слова на прощання. Точнісінько, як і минулого разу. Місіс Бенкс розхвилювалася і сказала чоловікові. Та його це не хвилювало. Він сказав: "Зате он на небі нова зірка!". "Нова зірка не купатиме й не одягатиме дітей!" — сердито сказала місіс Бенкс. "Зате вона вночі дивитиметься у їхнє вікно!" — безжурно сказав містер Бенкс. "А це трохи більше важить, аніж умивання й одягання". Він знову взявся до підзорної труби. Джейн з Майклом підійшли і, притулившись до нього, задивились у вечірнє небо.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.